

— Познайшица ти с какъто виждамъ, рече Клодий.

— Да, не е ли приятъ гласътъ ѝ? Жално за горкото, не само че е робиня, но и защото са е родила въ страна дѣто са намѣрва гората на Боговете. Тя са е родила на Олимпъ, тя е Тесалайка.

— Родила са въ отечеството на вълшебница.

— Истина думашъ, но азъ мыслѣ че съка жена е вълшебница. И тукъ особено въ Помпей, тако ми Венера! и самытъ въздухъ миса струва че дише съ либиче; толко привличатъ очите ми лицата на тухашитѣ жены.

— Но ето най-хубавата отъ сичкытѣ, лѣщерята на стараго Диомеда, богатата Юлия. Таквось приказваше Кло ий, когато минуваше по пътя къмъ банитѣ и са приближи до тѣхъ една дѣвица съ покрыва-ло, послѣдувана отъ двѣ слугини.

Клодий са обѣрихъ къмъ нея.

— Добъръ денъ, прѣкрасна Юлио.

Като полуузвори покрываюто си съ кокетство, тя откры отъ часть прекрасныя си римскій профиль и свѣтниожъ голѣмытѣ и черни очи; и странитѣ ѝ естественно учерни покрыхъ са съ други по приятъцвѣтъ.

— Главкъ са слѣдователно въриж. И туй като рече погледни втренчено къмъ Атинянки; и приложи тихо: „И тый той забрави лан-скытѣ си прѣатели.“

— Любезна Юлио; че и рѣката Лета са губи на едно място на земята но лакъ са поевявява. Зевесъ прощава временното забравене, но виждамъ че Венера е по-строга и не прощава нито минутното забравене.

— Главкъ никога не е оскуденъ отъ хубавы фразы.

— Че кой ги не намѣрва предъ една таквази красота?

— Да дадете и двама на бащината ми вилла, рече Юлия, като са обѣрихъ къмъ Клодия.

— Съ бѣль камъкъ, отговори играчътъ, ще забѣлѣжимъ дения.

— Юлия си спуснъ пакъ покрываемото, но тъй полека, щото по слѣднйтѣ ѝ погледъ престорено страхливъ, а на дѣло дѣрзновенъ, са относяще къмъ Аѳиняна; той бѣ погледъ страстенъ и въсѫшото време пъленъ съ очудванье.

Двамата прѣатели послѣдувахахъ пътя си.

— Наистина е хубава Юлия, рече Главкъ.

— Лани туй бы го казаль ты по-страстно.

— Не отказвамъ. Омая ма отъ най-напредъ, помыслихъ че видѣхъ елмасъ, а то было лъковенъ камъкъ.

— А азъ мыслѣ, рече Клодий, че сичкытѣ жены си приличатъ една